

αδελφή σου, η θεία μου... (σκέφτεται) Όχι, όχι, η μητέρα μου. Ήταν κι εκείνη μάνα...ψυχομάνα. Με μεγάλωσε με αληθινή αγάπη σαν πραγματική μητέρα (σκέφτεται πάλι). Το ήξερα, μου το είπε όταν ήταν να φύγω και με όρκισε να μην στο πω αν δεν το θέλεις, αν δεν μου το πεις πρώτη εσύ.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Αχ, αδερφή αγαπημένη! (έρχεται και η Θεοδότη στο προσκήνιο και όλοι κλαίνε και γελάνε)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Καλά, πώς βρεθήκατε εσείς μαζί εδώ;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Συναντηθήκαμε καθώς ερχόμουν από της Αντριάνας. μου είπε ότι έβαλε το γυιο του να κοιμηθεί γιατί ήταν κατάκοπος κι έψαχνε για τη ...θεία του. Του είπα ότι θα ήσασταν ακόμα εδώ.

ΜΑΘΙΟΣ : (στη Θεοδότη) Γι' αυτό δεν με θέλεις λοιπόν! Το έμαθες κι εσύ; Τώρα εξηγούνται πολλά. Τώρα εξηγούνται όλα! Γιατί δεν με περιμένεις, γιατί παντρεύτηκες, γιατί δεν με θέλεις τώρα. Είμαι ο μούλος του Άναντου, σκατά στην ψυχή του.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μη μιλάς έτσι. Για τω Θεώ, σώπα...Και μη μου μιλάς εμένα για το ποιος περίμενε και ποιος δεν περίμενε. Σ' εμένα αυτά τα λόγια; Σε μένα, μωρέ, που σ' έκανα εικόνημα; Σε μένα που έζησα όλη τη ζωή μου με τη σκέψη σου; (θυμωμένη). Φύγε λοιπόν εκεί που δεν σε ξέρουνε, εκεί που έμαθες να μαζεύεις λεφτά. (συγκινημένη) Εγώ, ναι σ' αγάπησα αλλά αυτή την ευτυχία την έχω θάψει από καιρό. Γιατί γύρισες; Γιατί γύρισες τώρα... Που ήσουνα όταν σε χρειαζόμουνα; Γιατί παντρεύτηκες! Τι ήθελες να κάνω που τριαντάρισα και ζούσα με το στίγμα της εγκαταλειμμένης αγαπητικιάς;

Τι ήθελες, τι μπορούσα να κάνω στον κόσμο που ζούμε; Και ποιος σου είπε ότι δεν σε θέλω που όταν άκουσα τι έζησες, πως έζησες η καρδιά μου σπάραξε και ήθελα να σε πάρω στην αγκαλιά μου σαν μικρό παιδί...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Για σταθήτε, για σταθήτε, γιατί νομίζω ότι ξεφύγαμε. Εδώ βλέπω μια αγάπη δυνατή και μου μιλάτε ...σαχλαμάρες. Για λογικευτήτε να δούμε που στεκόμαστε.

ΜΑΘΙΟΣ: Συγγνώμη, συγγνώμη, χίλιες φορές συγγνώμη. Το ξέρεις πως δεν τα πιστεύω, το ξέρεις, το βλέπεις πως ήρθα από την άκρη του κόσμου για να σε βρώ.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Για να μου πεις πως δεν σε περιμένα.

ΜΑΘΙΟΣ: Ω... σε παρακαλώ.. Σε παρακαλώ, συχώρα με, κατάλαβε.. Κατάλαβε σε τι κατάσταση βρίσκουμε... βρήκα τη μάνα μου καταλαβαίνεις τι είναι για μένα, σε τι κατάσταση είμαι;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Και λοιπόν; Μου φέρεσαι σαν να είμαι εγώ αιτία όλης της κατάστασης σαν να είμαι εγώ που σου την έκρυβε;

ΜΑΘΙΟΣ: (πάει κοντά της, την πιάνει από ους ώμους και την κουνάει) Θεοδότη, Θεοδότη, πάψε, κατάλαβε πως σ' αγαπάω, σε θέλω, είσαι ο κόσμος για μένα... Κατάλαβε... (τη φέρνει κοντά του σαν για να την αγκαλιάσει. Μα αφήνει τα χέρια του να πέσουν κι αποτραβιέται με συντριβή. Κρύβει με τα χέρια το πρόσωπο) Κατάλαβε, κατάλαβε... Σε παρακαλώ, σταμάτα... Σε παρακαλώ, σε ικετεύω...

ΘΕΟΔΟΤΗ: (κάπως ήρεμη τώρα) Μάθε λοιπόν ότι εγώ δεν το μαθαίνω τώρα, το ήξερα από μικρό παιδί. Και μες στη συνειδησή μου ήσουνα ο αδικημένος όπως κι η Χρυσάνθη. Ούτε εσύ έφται-

ξες, ούτε αυτή. Κι αξίζατε γι' αυτό κι οι δυο σας την εκτίμηση και την αγάπη. Αυτό άκουσα από τη μάνα μου, αυτό ένοιωθα μέσα στην καρδιά μου από μικρή. Ότι κι οι δύο αξίζατε μια δικαίωση! Για μένα η Χρυσάνθη ήταν η οσία, η μάρτυς, η ηρωίδα. Έτσι την χαρακτήριζε η μάνα μου! Κι εσύ ήσουνα ο αδικημένος κι ο αναμάρτητος. Γι' αυτό από μικρή ένοιωθα μια ιδιαίτερη αγάπη για σένα. Με την αγάπη που μιλούσε η μητέρα μου για την Χρυσάνθη ένοιωθα σαν να είμαστε συγγενείς. Σ' ένοιωθα δικό μου από μικρή. Καταλαβαίνεις;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Έτσι τον αγάπησες λοιπόν, από μικρή τον αγάπησες;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Ναι! Και η ανθρώπινη δικαιοσύνη ας με δικάσει κι εμένα.

ΜΑΘΙΟΣ: (την κοιτάει στα μάτια, σαν να τη ρωτάει) Ναι;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Δεν ξέρω αν είναι το σωστό. Αλλά νομίζω ότι πρέπει να το δεχτώ, να το ομολογήσω. Ένωσα από μικρή σαν να είχα κάποια συγγένεια μαζί σου. Ήξερα το μουσικό σου και σ' ένοιωθα κάτι σαν δικό μου. Σαν να είχα ένα μουσικό δεσμό μαζί σου, κάτι που δεν το ήξερε κανένας. Κι ακόμα πίστευα πως άξιζες όλες τις τιμές γιατί ήσουν ο αδικημένος. Αυτά ξεχώρισα, γι' αυτό έκανα... Εγώ που έζησα πάντα με τιμή και με υπόληψη το έκανα. Έκανα μια τρέλα στη ζωή μου, στα νιάτα μου, μ' ένα κλωνί βασιλικό. Ήταν το περισσότερο που μπορούσα να κάνω (έντονα). Για μένα ήταν υπόσχεση εκείνο το κλωνί ο βασιλικός... Το καταλαβαίνεις; Αυτή ήταν η τρέλα μου κι η ντροπή μου και δεν μετανιώνω. Κι ας έμεινα να περιμένω και να ελπίζω κι ας ένωσα γελασμένη. Κι ας συζητήθηκε το όνομά μου κι ας έγινε κουτσομπολιό. Κι ας έμεινε το όνειρο, το πιο ωραίο όνειρο ανεκπλήρωτο. Ναι, και δεν μετανιώνω... Γιατί εκείνη η τρέλα... ομόρφηνε όλη τη νεανική μου ζωή!

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Νομίζω πως είναι καιρός να κάνεις μία ακόμα, να ομορφύνεις και την υπόλοιπη ζωή σου.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Αχ, Είναι βαρύ το τιμημα. Και ύστερα από αυτά που είπε.

ΜΑΘΙΟΣ: Συχώρα με, συχώρα με... σε παρακαλώ, κατάλαβε με.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Σκέφτηκα πολύ, σκέφτηκα και την απόφαση την έχω πάρει. Την πήρα όταν άκουσα και τη δική σου ιστορία. Τώρα όμως, μετά απ' αυτά δεν ξέρω αν...

ΜΑΘΙΟΣ: Ω, Θεοδότη, σε παρακαλώ...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Εγώ τα έβαλα κάτω και τα μέτρησα. Και τώρα που έμαθα τι έζησες, πως έζησες... Είναι κάτι σαν χρέος. Καταλαβαίνεις; Εξ άλλου, νομίζω πως με χρειάζεσαι τώρα. Δεν ξέρω τι να πω...(κουνάει τα χέρια σαν σε απόγνωση). Νομίζω ότι είναι και από τη μοίρα, εκείνη το θέλησε έτσι. Αν μετάνιωσες γι' αυτά που είπες... ας γίνει το θέλημά της!

ΜΑΘΙΟΣ: Συχώρα με, το ξέρεις ...το ξέρεις πως αισθάνομαι, το ξέρεις. Σε θέλω, σε χρειάζομαι, χρειάζομαι την αγάπη σου, την παρουσία σου κοντά μου. Δέξου με, Θεοδότη.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Ε, λοιπόν ναι, δέχομαι! Δέχομαι να ζήσω μαζί σου όλη την υπόλοιπη ζωή μου. Κι οι άνθρωποι ας με δικάσουν! (Ο Μαθιός γεμάτος χαρά πηγαίνει κοντά της. Βγάζει από τη μέση τσέπη διπλωμένο ένα παλιό φάκελο με συγκίνηση και της τον δίνει με ευλάβεια. (Η Χρυσάνθη σμίγει τα χέρια σε προσευχή). (Τα φώτα χαμηλώνουν και προβάλλονται στη μέση οι δύο)

ΜΑΘΙΟΣ: Αυτό είναι το δαχτυλίδι του αρραβώνα μας! Το είχα πάντα μαζί μου... Είναι ότι απόμεινε από εκείνο το βασιλικό... το δαχτυλίδι του αρραβώνα μας... Να το βάλεις στο εικονοστάσι.

ΘΕΟΔΟΤΗ: (το παίρνει με τα δυο της χέρια με συγκίνηση). Ένα κλωνί βασιλικό! (την αγκαλιάζει, εκείνη γέρνει το κεφάλι στον ώμο του).

Α Υ Λ Α Ι Α
ΤΕΛΟΣ